

Scénář k rozhlasové reportáži

Jitka Frýdmanová

Jitka Frýdmanová pochází z Klánovic. Tam bydlí dodnes v domě, který postavil její dědeček. Na své dětství vzpomíná moc ráda. Vyrůstala v rodině dvou učitelů, kteří se o své děti pečlivě starali. Při hlídání mladšího bratra sice musela od svých 11 let jako starší sestra pomáhat, ale bratra miluje dodnes. Dětství v Klánovicích – to byla škola, kamarádi, les, voda, hřiště, časem i plesy. I s manželem se znají od školy.

První životní trauma prožila Jitka ve čtrnácti letech na brigádě v Žatci. Brzy ráno 21. srpna 1968 česala spolu s ostatními brigádníky chmel. Kamarádka mezitím zapnula malé přenosné rádio. A tak se dozvěděli o invazi spojeneckých vojsk. Babička se o ně bála, a proto druhý den pro Jitku přijel tatínek. Čekala je velmi ošklivá a nebezpečná cesta. Ale přesto se na této cestě Jitce něco líbilo.

Všude byly otočený rozcestníky, všude byly už nápisy, ještě jsme potkali kluka, kterej rumploval s nějakým rozcestníkem, zrovna ho tahal ze silnice, prostě aby netrefili.

Dvakrát je stavěli po zuby ozbrojení vojáci. V rukou měli samopaly a ptali se na mapy a letáky.

Nejhorší, co bylo pro mě, když jsme jeli kolem Loun. Před námi vyjel tank, jela celá kolona tanků, a dostal smyk na tu naši stranu. Jo, takhle to vyrovnal a teď jsme jeli a jel další tank. A teď představa, že jako poletíme do tý strže. Dodneška si to pamatuju, tu holčičí hrůzu. Ten to naštěstí teda vybral.

Tento děsivý zážitek dramaticky ukončil Jitčino dětství. Krátce na to zemřel její milovaný dědeček, který přišel o poslední naději, že se dočká svobody.

Na vysokou školu Jitka kvůli svému otci, který se odmítl přizpůsobit normalizačním poměrům, jít nemohla. Přesto se její sen pracovat s dětmi vyplnil. Nastoupila do dětského domova jako vychovatelka a díky svérázné paní ředitelce mohla dokončit střední pedagogickou školu. Dětem se Jitka věnovala celých třicet let a dodnes na ně vzpomíná.

Po neradostných letech normalizace přišla konečně v listopadu 1989 dlouho očekávaná změna. Sametová revoluce. Během revolučních dní chodili s manželem a dětmi na demonstrace do centra Prahy. Se synem Vojtou, tehdy jedenáctiletým, se dívali od Národního muzea dolů na Václavské náměstí plné lidí.

My jsme tam byli jediný Češi, kolem nás byly samý štáby televizí, vedle nás byli Japonci třeba jo, prostě z celého světa a natáčeli to, takže ty řeči kolem nás... a já jsem pořád Vojtovi říkala. Pamatuj si to, Vojto, pamatuj si to, tohle už v životě

nezažiješ. Pamatuj si to. A pamatuje si to. Vzpomíná na to, že byl se mnou stávkovat tenkrát.

Po roce 1989 se Jitka pustila kvůli nové práci do studia knihovnictví. Spolu s celou rodinou začala cestovat po světě. Dnes je už v důchodu, ale žije naplno mezi svými dětmi a vnoučaty, stará se o dům, chalupu, cvičí, studuje, čte. Prostě neví, co je nuda. A na co bychom podle ní neměli zapomenout?

Žijeme v hezký zemi, žijeme si blahobytně, můžeme cestovat. Vážte si toho, protože jste nezažili, že jste zavřený jako v ohradě. A vlastně se máme dobře.